

Arrest

nr. 219 581 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBRUYNE
Sint-Pieterskaai 73/B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 26 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 25 oktober 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De familie (vader, moeder en twee kinderen) die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 11 maart 2016 België binnen. De vader en de moeder dienen op 15 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 juli 2016 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 192 456

van 25 september 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de ouders beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

De verzoekende partij dient op 27 maart 2017, in functie van haar Belgische (groot)moeder, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 18 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 203 210 van 27 april 2018 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 19 oktober 2017 dient de verzoekende partij in functie van haar Belgische (groot)moeder, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 17 april 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 en 27 april 2018 dient de verzoekende partij in functie van haar Belgische (groot)moeder, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 19 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten opzichte van de verzoekende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2018 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...).1975

Geboorteplaats: E. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister²: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ KINDEREN K. H. (...) RR xxx

K. M. (...) RR xxx

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde K. B. (...) (RR xxx), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches van BVBA A. (...) op naam van de referentiepersoon voor de maanden april, mei en juni 2018
- Attest van ACV Dienstencentrum Oostende Stad op naam van de referentiepersoon met uitbetaling van werkloosheid voor de maand april 2018 ten bedrage van 821,97 euro netto.
- Brief van de Vlaamse Overheid, Afdeling Financiële Instrumenten waarin staat dat de referentiepersoon opnieuw recht heeft op de huurpremie van 140,75 euro sedert januari 2018.
- Certificaat van Huisvesting en gemeenschappelijke diensten van de stad Etchmiadzine (Republiek Armenië) dd 01.02.2018. Het betreft een gezinssamenstelling die getuigt van de situatie van 2004 in het land van herkomst. De referentiepersoon woonde er samen met de aanvragers onder hetzelfde dak, meer bepaald in het appartement dat haar toebehoorde.
- Loonfiches van betrokkene zelf van zijn tewerkstelling bij Randstand Interim

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werd immers bij deze aanvraag niets ter staving daarvan voorgelegd (bewijs van het overmaken van financiële en/of materiële steun door de referentiepersoon). Het certificaat waarin is opgenomen dat betrokkene en zijn kinderen, alsook zijn echtgenote, inwoonden bij de referentiepersoon tot haar vertrek in 2004, is daar geen afdoende bewijs van.

Ook met betrekking tot de onvermogensheid van in het land van herkomst werden geen nieuwe elementen voorgelegd. In dit kader kan bovendien opnieuw worden verwezen naar elementen in het administratief dossier die in de beslissing tot weigering van het verblijf dd. 18.09.2017 reeds werden aangehaald: betrokkene en zijn echtgenote hebben immers bij de asielaanvraag van betrokkene dd.15.03.2016 ten aanzien van de asielinstanties verklaard dat hij en zijn gezin allen op 06.03.2016 hun land van herkomst verlieten en op 11.03.2016 België binnenkwamen.

Voorts blijkt uit het verhoorverslag van betrokkene dd. 21.03.2016 dat hij in zijn land van herkomst werkzaam was als vrachtwagenchauffeur en dit voor lange tijd, hetgeen de voorgehouden onvermogensheid van betrokkene weerlegt. Voorts zou betrokkene voor de afreis van hemzelf en zijn gezin naar België per persoon 4000 euro neergeteld hebben en zou hij sinds 2005 tot enkele maanden voor zijn afreis naar België geen contact meer hebben gehad met de referentiepersoon. Uit het gehoorverslag van de echtgenote van betrokkene blijkt dat zij universitaire studies heeft gedaan en gedurende tien jaar doceerde aan de E(...) school n°3 in Armenië. Ook uit haar asielrelaas blijkt dat betrokkene pas sinds januari 2016 opnieuw contact had met de referentiepersoon, hetgeen een tegenindicatie uitmaakt van zowel het reeds van in het land van herkomst ten laste zijn van referentiepersoon als van de onvermogensheid.

Het gegeven dat betrokkene en zijn kinderen volgens het Rijksregister sedert 15.03.2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Wel integendeel, uit de voorgelegde documenten blijkt betrokkene zelf intussen tewerkgesteld waardoor hij uiteraard evenmin als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon kan worden beschouwd.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het recht op verblijf wordt eveneens geweigerd aan betrokkene zijn twee minderjarige kinderen die hem vergezellen. Gezien betrokkene als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen geen verblijfsrecht wordt toegekend, kunnen ook de kinderen geen verblijfsrecht bekomen. Dat de aanvraag van één van de kinderen kennelijk reeds op 27.03.2017 werd gedaan, doet geen afbreuk aan deze conclusie. Het is duidelijk dat, gezien de voorgaande gezamenlijke aanvragen en het gebrek aan bewijs van hoederecht in hoofde van de grootmoeder, de intentie van de aanvragers er altijd in heeft bestaan zich gezamenlijk te kunnen vestigen bij mevrouw K., B. (...). Vandaar dat voor hen gezamenlijk dan ook moet worden vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere

*voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-1, § 5, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 5 Het rolrecht wordt door de verzoekende partij voorgeschoten. De betaling wordt verricht binnen een termijn van acht dagen, die ingaat op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en waarbij hij tevens op de hoogte wordt gesteld van het verschuldigde bedrag. Indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, wordt het beroep niet op de rol geplaatst. De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd. Bij tijdige kwijting wordt het beroep op de rol geplaatst en gaat de termijn bedoeld in artikel 39/76, § 3, in."

Bij beschikking van 19 december 2018 werd de vader van de kinderen, die ook in eigen naam het verzoekschrift indiende, erop gewezen dat in deze zaak rolrecht verschuldigd is voor een bedrag van 186 euro.

Hij betaalde geen rolrecht.

In hoofde van de vader van de kinderen in eigen naam werd het beroep tot nietigverklaring bijgevolg niet op de rol geplaatst.

Het voorwerp van het geschil is de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 19 oktober 2018 zoals weergegeven onder punt 1. in de mate dat ze betrekking heeft op de aanvraag van de kinderen K.H. en K.M.

2.2. De verzoekende partij -de vader in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn twee minderjarige kinderen- heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel, met meerdere onderdelen

Schending van artikel 8 EVRM houdende eerbieding van het familie- en gezinsleven juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, meer de schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en rechten van verdediging.

Het staat vast dat verweerster gebrekkig gemotiveerd heeft. Verweerster is onderworpen aan de openbaarheid van bestuur en de formele motivering van bestuurshandelingen. 'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoeker aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens aanvragen beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling en haar bestreden beslissing niet dusdanig motiveert op een wijze dat deze in feite en in rechte correct is. De motivering van verweerster is beperkt, al te zeer verwijzend naar de vorige dossiers, hierbij de nieuw ingediende stukken al te zeer negerend!

Immers motiveert verweerster:

“uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon (...) Ook met betrekking tot de onvermogensdwaal in het land van herkomst werden geen nieuwe elementen voorgelegd (...) Verzoeker voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken.”

Het dient opgemerkt dat verweerster in haar bestreden beslissing dd. 19/10/2018 (zie laatste zinsnede) verzoeker(s) genoegzaam de mogelijkheid onverlet laat om een nieuwe aanvraag in te dienen, met bijkomende / aangepaste stukken, zodat ook de andere voorwaarden genoegzaam kunnen getoetst worden (hetgeen in casu is geschied, zodat verzoeker alleszins te goeder trouw is).

De (5) stukken(groepen) zoals bij de kwestieuze aanvraag dd. 23/04/2018 - in het bijzonder en voor zover nodig, waaromtrent hoe dan ook proactief geanticipeerd werd - bijkomend werden voorgelegd, waarnaar verweerster verwijst in de bestreden beslissing dd. 19/10/2018 (p. 1 van 2 pagina's), voldoen weldegelijk, minstens aan de wettelijke vereiste van art. 40 ter Vreemdelingenwet: loonfiches referentiepersoon, aanvullend attest ACV referentiepersoon, huurpremieverklaring referentiepersoon, huisvestingsattest bij samenwonen gezin ten tijde van samenwonen in Edchmiadzine in land van herkomst (zie ook stuk 6, waarvan vertaling in administratief dossier zit, minstens waarbij niet verwezen wordt door verweerster naar het gebrek aan/van vertaling - in het Nederlands of een andere landstaal - hieromtrent) en loonfiches B. (...).

Deze stukken, samen met de reeds eerder gekende stukken - waarnaar verweerster overigens verwijst, minstens impliciet wanneer verwezen wordt naar 'nieuwe elementen' en 'elementen reeds aangehaald' - tonen weldegelijk meer dan afdoende aan dat concludant 'ten laste' was en is van de referentiepersoon, overeenkomstig de voorwaarden van de wet.

Ten eerste blijkt verweerster geen rekening te willen houden met het feit dat verzoeker al reeds sinds een paar jaren samen met zijn kernfamilie (zijn echtgenote en zijn twee kinderen) in het Rijk verblijft (zodat art. 8 EVRM ten volle gewaarborgd dient te worden), waarbij hij ook samenwoont met zijn moeder, zijnde de referentiepersoon!

Het gezin heeft dan ook - eveneens ex art. 8 EVRM - recht op familieleven, met moeder B. K. (...).

Alleszins is de referentiepersoon B. K. (...) in staat om verzoeker afdoende op te vangen, te herbergen en van inkomsten te voorzien, dat hij niet afhankelijk moet zijn van de sociale voorzieningen; het (financieel, sociaal,...) netwerk zoals geboden door zijn moeder is meer dan afdoende.

Bovenal zal verzoeker ook nimmer afhankelijk zijn van de sociale voorzieningen (inzonderheid het OCMW), nu hij ook zelf - in periodes van legaal verblijf, inzonderheid wanneer hij over een oranje kaart beschikt - inkomsten uit arbeid wil genieten.

In alle mogelijke opzichten, ook financiële opzichten, steunt de ganse familie elkaar.

De familieband en te beschermen gezinsleven blijkt ook ongetwijfeld uit het administratief dossier, alsook uit het hangende humanitair regularisatieverzoek (stuk 4).

Overigens, ook op het nieuwe adres te (...), wonen alle gezinsleden (inclusief referentiepersoon, de paternale grootmoeder) samen, zeer zeker reeds ten tijde van het indienen van het huidige verzoek dd. 23/04/2018 om gezinshereniging (zie stuk 3).

Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM houdende eerbieding van het familie- en gezinsleven juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht door verweerster geschonden.

Verweerster houdt geen werkelijke rekening met de concrete familiebanden van verzoeker in het Rijk, haar op het ogenblik van de aanvraag nochtans welbekend en daarenboven houdt zij geen rekening met de werkelijke duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk.

De referentiepersoon ex art. 40 ter Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 (in casu moeder B. K. (...)) heeft weldegelijk voldoende inkomsten; aan de wettelijke criteria is voldaan.

De referentiepersoon heeft 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen', waarbij het tegendeel ook niet beweerd laat staan bewezen wordt.

Nu aan het inkomstencriterium is voldaan, mag verzoeker er ook rechtmatig op vertrouwen dat hij in de voorwaarden verkeert voor de gezinshereniging, zodat deze dan ook kan worden toegekend zo (zoals in casu) geen andere contra-indicaties voorhanden zijn.

'Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd' (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei

1999, A.C. 1999, nr. 285). Er anders over oordelen zet de deur open voor manifeste schendingen van minstens het vertrouwensbeginsel door verweerster nu zij er voor zou kunnen opteren de burger onvoldoende te informeren over de gebreken waarmee zijn aanvraag volgens verweerster is behept om hem zodoende van het behartigen van zijn rechtmatige belangen te doen afzien wegens een voortdurende 'procedureslag' met verweerster als overheid die in materie zoals deze van huidige aanvraag nochtans maar over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Verzoeker heeft weldegelijk alle dienstige stukken tijdig binnengebracht (bij Stad Oostende en/of Dienst Vreemdelingenzaken).

Men heeft niet verlangd dat hij nog bijkomende stukken diende te bezorgen, laat staan om het criterium van het 'ten laste zijn' (voor zover nodig) verder te bewijzen.

Verweerster dient ook geen voorwaarden te creëren dewelke niet in de wet staan, zoals zij thans wel poogt te doen, ten onrechte. Uit art. 40 ter Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 blijkt immers niet dat het criterium van 'het ten laste zijn', gedurende een jarenlange ononderbroken tijd, wezenlijk essentieel is voor de beoordeling.

Bovenal, mocht dit nog vereist zijn, is verzoeker ook weldegelijk jarenlang en ononderbroken, ten laste van de referentiepersoon geweest.

Verweerster haalt (andermaal) (dezelfde) drogredenen aan.

Niet omdat verzoeker als vrachtwagenchauffeur actief is geweest, en omdat hij voor afreis van zijn gezin richting het Rijk een substantiële som heeft dienen neer te tellen, dat de financiële situatie van verzoeker niet precair zou kunnen zijn. Deze professionele activiteit weerlegt geenszins 'de voorgehouden onvermogensdredene'!

Elkeen weet hoe laag de lonen in het bovenal corrupte Armenië zijn.

Elkeen weet hoe malafide en opdringerig de mensensmokkelaars te werk gaan, 'tot elke prijs'.

Dit zijn geen sluitende bewijzen van verweerster.

De betrekkelijke onvermogensdredene van verzoeker en de afhankelijkheidsrelatie met betrekking tot diens moeder (die reeds in Oostende verblijft sinds 29/07/2008) houdt gestand. Verzoeker behoudt zich alle rechten voor dienaangaande nog aanvullend stukken in de debatten te brengen.

Er waren de financiële geldstromen, de doorgestuurde pakketten met materiële hulp, de opvang in het huis van de referentiepersoon zowel in illo tempore in Armenië als thans in het Rijk! Dit weldegelijk op volgehouden en ononderbroken basis, niettegenstaande verweerster beweert niet voor de ganse periode stukken te hebben (voor zover dit steeds nodig zou zijn, quod non).

Bij de laatste aanvraag dd. 23.04.2018 relevant bijkomend toegevoegde stukken, tonen voldoende aan dat 'de bijzondere afhankelijkheidsrelatie' aanwezig was en is, alsook dat betrokkenen weldegelijk 'ten laste' waren/zijn van de referentiepersoon, overeenkomstig de wettelijke voorwaarden:

- Het woonattest en gezinssamenstellingsattest van de herkomstgemeente Etjmiatsin; (zie ook stuk 3, aldaar in taal van het herkomstland, waarbij vertaling in administratief dossier zit, minstens waarbij niet verwezen wordt door verweerster naar het gebrek aan/van vertaling - in het nederlands of een andere landstaal - hieromtrent)
- Alle inkomstenstukken, inzonderheid deze van de referentiepersoon (alle gezamenlijk, zodat afdoende blijkt dat zij - alleen al - in staat is voor de familie te zorgen); (zie ook stukken 6)

Minstens dient deze meer dan substantiële "afhankelijkheidsrelatie" met betrekking tot de referentiepersoon weerhouden te worden in hoofde van de minderjarige kinderen (H. (...) en M. (...)), die genoegzaam dienen te steunen op hun paternale grootmoeder, mede nu hun eigen vader (de wettelijke vertegenwoordiger van hen) (en zonder inkomsten) niet in staat is afdoende in hun inkomen te voorzien. Het tegendeel (dat vader B. (...) weldegelijk zijn kinderen genoegzaam kon en kan onderhouden), bewijst verweerster alleszins niet!

Verweerster stelt wel dat "verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken", doch ziet hierbij over het hoofd dat intussen (op 16 juli 2018) een humanitair regularisatieverzoek (met 28 stukken !) (ex art. 9bis Vreemdelingenwet) werd ingediend bij DVZ via Stad Oostende, waaromtrent evenwel nog geen beslissing genomen werd. Dat desondanks toch (redenen zouden voorliggen om) het AI en verblijfsrecht in te trekken, wordt niet uiteengezet, laat staan passend gemotiveerd.

Dat om al deze redenen in al haar onderdelen de thans bestreden beslissing derhalve dient te worden vernietigd."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat de motivering beperkt is, dat er te veel verwezen werd naar vorige dossier en de nieuwe elementen genegeerd werden. De stukken gevoegd bij zijn aanvraag zouden voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zijnde loonfiches van de referentiepersoon, aanvullend attest ACV, huurpremieverklaring, huisvestingscertificaat. Die stukken met de vroeger voorgelegde stukken zouden aantonen dat hij ten laste was en is van de referentiepersoon. Er zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat hij reeds een paar jaren samen met zijn kernfamilie in het Rijk verblijft. De familieband zou blijken ook uit de hangende regularisatieaanvraag. Sedert het indienen van het verzoek woont hij met zijn gezin in bij de referentiepersoon. De referentiepersoon zou wel degelijk beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 23 april 2018 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als descendent van zijn Belgische moeder, de genaamde K. B. (...).

Hij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat onder meer luidt als volgt: "(...) de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)"

Verzoeker diende aldus aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon en dit reeds vanuit het herkomstland, wat hij in casu niet lijkt te betwisten. Om het ten laste aan te tonen legde verzoeker de volgende documenten voor:

- Loonfiches van BVBA A. (...) op naam van de referentiepersoon voor de maanden april, mei en juni 2018;

- Attest van ACV Dienstencentrum Oostende Stad op naam van de referentiepersoon met uitbetaling van werkloosheid voor de maand april 2018 ten bedrage van 821,97 euro netto;

- Brief van de Vlaamse Overheid, Afdeling Financiële Instrumenten met vermelding dat de referentiepersoon opnieuw recht heeft op de huurpremie van 140,75 euro sedert januari 2018;

- Certificaat van Huisvesting en gemeenschappelijke diensten van de stad Etchmiadzine (Republiek Armenië) d.d. 01.02.2018. Dit betreft een gezinssamenstelling die getuigt van de situatie van 2004 in het land van herkomst. De referentiepersoon woonde er samen met de aanvragers onder hetzelfde dak, meer bepaald in het appartement dat haar toebehoorde;

- Loonfiches op naam van verzoeker van zijn tewerkstelling bij Randstand Interim.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de vaststelling dat bij de aanvraag niets ter staving werd overgemaakt m.b.t. de financiële en/of materiële steun door de referentiepersoon.

Er werd op gewezen dat het certificaat waarin is opgenomen dat verzoeker en zijn kinderen, alsook zijn echtgenote, inwoonden bij de referentiepersoon tot haar vertrek in 2004, hiervan evenmin een afdoende bewijs van vormt.

Waar verzoeker stelt dat hij het bewijs van het ten laste zijn reeds geleverd had bij zijn vorige aanvragen kan hij geenszins gevolgd worden. Hij gaat eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 203.210, het annulatieberoep tegen een vorige bijlage 20 op 27 april 2018 verwierp en oordeelde als volgt:

"(...) Zij betwisten evenwel op zich niet dat zij, om het "ten laste zijn" van in het herkomstland te staven, bij de aanvraag enkel een attest/verklaring hebben voorgelegd op naam van de eerste verzoekende partij van een postfiliaal in Armenië van 5 april 2017, waaruit blijkt dat in de periode 2007-2014 de referentiepersoon pakketten verzond naar haar in Armenië. Hieromtrent is zeer duidelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. (...) Hiermee weerleggen de verzoekende partijen de vaststelling niet dat het voorgelegde attest, dat het enige stuk is dat zij in dit verband voorlegden, niet toelaat vast te stellen dat de eerste verzoekende partij in de periode voorafgaand aan de komst naar België onvermogen was en daadwerkelijk afhankelijk was van de referentiepersoon in België om in haar levensonderhoud en dat van haar gezinsleden te kunnen voorzien. (...) Deze vaststelling kon reeds volstaan mo te oordelen dat het voorgelegde attest niet kan volstaan als bewijs van het "ten laste zijn". De gemachtigde van de staatssecretaris kon er zo in alle redelijkheid op wijzen dat de afhankelijkheidsband moet bestaan in de periode voorafgaand aan de komst naar België en dit tot moment van de aanvraag."

Waar hij stelt dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt en hij al gedurende geruime tijd bij haar inwoont, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat noch het bewijs van onvermogen noch het bewijs van het ten laste zijn in het verleden werd geleverd bij de aanvraag.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om m.b.t. het onvermogen - nu er daaromtrent geen stukken werden bijgevoegd - te verwijzen naar verzoekers verklaringen ten aanzien van de asielinstanties dat hij en zijn gezin allen op 06.03.2016 hun land van herkomst verlieten en op 11.03.2016 België binnenkwamen.

Daarnaast is het evenmin onredelijk dat verwezen werd naar het verhoorverslag van verzoeker d.d. 21.03.2016 waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst werkzaam was als vrachtwagenchauffeur en

dit voor lange tijd. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is op grond daarvan te oordelen dat dit het voorgehouden onvermogen weerlegt.

Verzoeker betwist tenslotte niet dat hij voor de afreis van hemzelf en zijn gezin naar België per persoon 4000 euro neergeteld zou hebben en zou hij sinds 2005 tot enkele maanden voor zijn afreis naar België geen contact meer hebben gehad met de referentiepersoon. Evenmin wordt ontkend dat zijn echtgenote universitaire studies heeft gedaan en gedurende tien jaar doceerde aan de E(...) school n°3 in Armenië.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn samenwoning met de referentiepersoon, dient opgemerkt dat hij eraan voorbijgaat dat hieromtrent als volgt werd gemotiveerd:

“Het gegeven dat betrokkene en zijn kinderen volgens het Rijksregister sedert 15.03.2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Wel integendeel, uit de voorgelegde documenten blijkt betrokkene zelf intussen tewerkgesteld waardoor hij uiteraard evenmin als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon kan worden beschouwd.”

Nu de beslissing een antwoord vormt op de door verzoeker ingediende aanvraag gezinshereniging, werd er logischerwijze rekening gehouden met zijn gezinssituatie. Uit artikel 8 EVRM vloeit er verder geen formele motiveringsplicht voort, dus verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij verder diende te motiveren. Bovendien gaat de beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 1° en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag wordt geweigerd omdat “(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon” waarbij wordt toegelicht dat hiervan geen stukken worden voorgelegd en ook met betrekking tot de onvermogenheid van in het land van herkomst geen nieuwe elementen worden voorgelegd. Nu het verblijf wordt geweigerd aan de vader van de kinderen K.H. en K.M., kunnen ook zij geen verblijfsrecht verkrijgen, “gezien de voorgaande gezamenlijke aanvragen en het gebrek aan bewijs van hoederecht in hoofde van de grootmoeder, de intentie van de aanvragers er altijd in heeft bestaan zich gezamenlijk te kunnen vestigen bij mevrouw K., B. (...)”.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.3. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° (...)

3° (...)

(...)"

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

5° (...)

(...)"

Hoger, onder punt 2 werd uiteengezet dat in de mate dat de bestreden beslissing handelt over de aanvraag die de vader van de kinderen K.H. en K.M. in eigen naam heeft ingediend, deze niet het voorwerp van het huidige geschil uitmaakt. Evenwel wordt in de bestreden beslissing ook het volgende uiteengezet:

“Het recht op verblijf wordt eveneens geweigerd aan betrokkene zijn twee minderjarige kinderen die hem vergezellen. Gezien betrokkene als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen geen verblijfsrecht wordt toegekend, kunnen ook de kinderen geen verblijfsrecht bekomen. Dat de aanvraag van één van de kinderen kennelijk reeds op 27.03.2017 werd gedaan, doet geen afbreuk aan deze conclusie. Het is duidelijk dat, gezien de voorgaande gezamenlijke aanvragen en het gebrek aan bewijs van hoederecht in hoofde van de grootmoeder, de intentie van de aanvragers er altijd in heeft bestaan zich gezamenlijk te kunnen vestigen bij mevrouw K., B. (...). Vandaar dat voor hen gezamenlijk dan ook moet worden vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan.”

Nu de beoordeling van de aanvraag van de vader zijn weerslag heeft op de beoordeling van de aanvraag van de kinderen K.H. en K.M. wordt louter om die reden en die mate ingegaan op de beoordeling van de aanvraag van de vader, zonder hierbij te raken aan het voorwerp van het huidige geschil.

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet zijn de voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van de kinderen K.H. en K.M. en de kinderen K.H. en K.M. een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indienden, in functie van zijn/hun Belgische (groot)moeder. Er blijkt niet dat deze laatste haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende.

Aangezien de vader van de kinderen K.H. en K.M. ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* zijn Belgische moeder.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “*ten laste zijn*” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische moeder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische moeder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. Er blijkt op zich ook niet dat het bestuur in dit verband een “*jarenlange ononderbroken tijd*” zou vereisen. De Raad wijst er in dit verband wel op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog als “*ten laste*” is te beschouwen van de referentiepersoon.

De verzoekende partij werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing te beperkt is en al te zeer verwijzend naar de vorige dossiers en de hierbij nieuw ingediende stukken al te zeer worden genegeerd. De verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde stukken in het kader van haar meest recente aanvraag, somt ze nogmaals op, verwijst naar de al eerder gekende stukken en besluit dat deze weldegelijk voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Door middel van haar overtuiging dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij echter niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

De verzoekende partij werpt op dat de verwerende partij geen rekening lijkt te willen houden met het gegeven dat zij al sinds een paar jaren samen met haar ouders in het Rijk verblijft, waarbij zij ook samenwoont met haar grootmoeder.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Het gegeven dat betrokkene en zijn kinderen volgens het Rijksregister sedert 15.03.2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon

gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Wel integendeel, uit de voorgelegde documenten blijkt betrokkene zelf intussen tewerkgesteld waardoor hij uiteraard evenmin als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon kan worden beschouwd."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk in rekening werd gebracht dat de kinderen (en hun ouders) in België op hetzelfde adres als hun grootmoeder gedomicilieerd zijn, maar hierbij wordt uiteengezet dat dit geen afbreuk doet aan wat hoger werd vastgesteld, met name dat bij de aanvraag geen documenten ter staving van het ten laste zijn van in het land van herkomst werden voorgelegd, er geen nieuwe elementen met betrekking tot de onvermogensheid in het land van herkomst werden voorgelegd, zodat kan worden verwezen naar wat in de weigeringsbeslissing van 18 september 2017 werd uiteengezet, met name dat het gezin op 6 maart 2016 hun land van herkomst verliet en op 11 maart 2016 België binnenkwam.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wijst er echter – correct – op dat, om te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van het *"ten laste zijn"*, er reeds van in het herkomstland een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan met de referentiepersoon. De samenwoning in België kan volgens hem dan ook in geen geval volstaan opdat het recht op gezinshereniging moet worden toegestaan. De verzoekende partij weerlegt deze motivering niet. Zij toont niet aan dat de concrete familiebanden niet voldoende in rekening zijn gebracht.

De verzoekende partij gaat bovendien niet in op het motief van de bestreden beslissing dat *"uit de voorgelegde documenten blijkt betrokkene zelf intussen (is) tewerkgesteld waardoor hij uiteraard evenmin als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon kan worden beschouwd"*. De verzoekende partij bevestigt wat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet met name dat de vader, wanneer hij over een oranje kaart beschikt inkomsten uit arbeid wil genieten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat deze vaststelling in de bestreden beslissing, dat nu hij *"zelf intussen (is) tewerkgesteld"* *"evenmin als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon kan worden beschouwd"* feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij laat nog gelden dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en de verwerende partij het tegendeel ook niet beweert. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat er sprake is van cumulatieve verblijfsvoorwaarden. Het gegeven dat volgens de verzoekende partij aan deze verblijfsvoorwaarde is voldaan, stelt haar niet vrij van het leveren van het bewijs van het *"ten laste zijn"* van de referentiepersoon. Uit de overtuiging van de verzoekende partij dat aan de voorwaarde van de bestaansmiddelenvereiste werd voldaan, kan niet worden afgeleid dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat *"(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon"*. De verzoekende partij mag dan ook niet voorbijgaan aan de volgende motieven van de bestreden beslissing: *"De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."*

De verzoekende partij stelt nog dat haar niet werd gevraagd om bijkomende stukken voor te leggen betreffende het *"ten laste zijn"*. De Raad merkt evenwel op dat in de aanvraag van de vader van de kinderen K.H. en K.M. tot afgifte van de gevraagde verblijfskaart, de zogenaamde bijlage 19ter, het volgende werd gesteld:

"De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 22-0-2018 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen:

"Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.", Bewijs ziektekostenverzekering, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, Bewijs ziektekostenverzekering, Bewijs ten laste (België + land van herkomst)" (eigen onderlijning).

De verzoekende partij was er dus tijdig van op de hoogte dat zij de afhankelijkheidsrelatie tussen hun vader enerzijds en hun grootmoeder anderzijds, ook in het land van herkomst, diende te staven. Zij heeft de mogelijkheid gehad om alle nuttige stukken neer te leggen in het kader van haar aanvraag. Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar niet meer heeft gecontacteerd om bijkomende stukken voor te leggen, dient erop te worden gewezen dat dit niet van de verwerende partij kan worden verwacht en dat de verzoekende partij zelf zorgvuldig had moeten zijn door alle nuttige stukken (tijdig) neer te leggen. Zij heeft hiertoe de mogelijkheid gehad. De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hen ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. Hij dient zich zelf te bekwamen in de door hem gevoerde verblijfsprocedures. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het verstrekken van verdere stukken, kan *in casu* niet worden aangenomen. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij dit onderdeel van het middel, waar zij ook niet aangeeft dat zij in dit verband dan nog bijkomende stukken had kunnen voorleggen.

De verzoekende partij laat gelden dat de gemachtigde andermaal dezelfde drogredenen aanhaalt. De verzoekende partij voert aan dat het niet is omdat hun vader als vrachtwagenchauffeur actief is geweest en omdat hij voor de afreis van zijn gezin naar België een substantiële som heeft neergeteld dat zijn financiële situatie niet precair zou zijn geweest. De verzoekende partij voert aan dat deze professionele activiteit geenszins de voorgehouden onvermogensdheid weerlegt. De verzoekende partij laat gelden dat iedereen weet hoe laag de lonen in het corrupte Armenië zijn en hoe malafide en opdringerig de mensensmokkelaars te werk gaan en dit geen sluitende bewijzen zijn van de gemachtigde. Hoger en hieronder wordt vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt, volgende motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten: *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werd immers bij deze aanvraag niets ter staving daarvan voorgelegd (bewijs van het overmaken van financiële en/of materiële steun door de referentiepersoon). Het certificaat waarin is opgenomen dat betrokkene en zijn kinderen, alsook zijn echtgenote, inwoonden bij de referentiepersoon tot haar vertrek in 2004, is daar geen afdoende bewijs van.*

Ook met betrekking tot de onvermogensdheid van in het land van herkomst werden geen nieuwe elementen voorgelegd. In dit kader kan bovendien opnieuw worden verwezen naar elementen in het administratief dossier die in de beslissing tot weigering van het verblijf dd. 18.09.2017 reeds werden aangehaald: betrokkene en zijn echtgenote hebben immers bij de asielaanvraag van betrokkene dd.15.03.2016 ten aanzien van de asielinstanties verklaard dat hij en zijn gezin allen op 06.03.2016 hun land van herkomst verlieten en op 11.03.2016 België binnenkwamen.”

In het licht van deze vaststellingen die de verzoekende partij niet weerlegt, maakt zij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat:

“Voorts blijkt uit het verhoorverslag van betrokkene dd. 21.03.2016 dat hij in zijn land van herkomst werkzaam was als vrachtwagenchauffeur en dit voor lange tijd, hetgeen de voorgehouden onvermogensdheid van betrokkene weerlegt. Voorts zou betrokkene voor de afreis van hemzelf en zijn gezin naar België per persoon 4000 euro neergeteld hebben en zou hij sinds 2005 tot enkele maanden voor zijn afreis naar België geen contact meer hebben gehad met de referentiepersoon. Uit het gehoorverslag van de echtgenote van betrokkene blijkt dat zij universitaire studies heeft gedaan en gedurende tien jaar doceerde aan de E(...) school n°3 in Armenië. Ook uit haar asielrelaas blijkt dat betrokkene pas sinds januari 2016 opnieuw contact had met de referentiepersoon, hetgeen een tegenindicatie uitmaakt van zowel het reeds van in het land van herkomst ten laste zijn van referentiepersoon als van de onvermogensdheid.”

De verzoekende partij verwijst naar de financiële geldstromen, de gestuurde pakketten met materiële hulp, de opvang in het huis van de referentiepersoon zowel in Armenië als in België. De verzoekende partij werpt op dat dit op volgehouden en ononderbroken basis gebeurde. De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij beweert niet voor de ganse periode stavingstukken te hebben, wat volgens de verzoekende partij echter ook niet nodig zou zijn.

De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werd immers bij deze aanvraag niets ter staving daarvan voorgelegd (bewijs van het overmaken van financiële en/of materiële steun door de referentiepersoon). Het certificaat waarin is opgenomen dat betrokkene en zijn kinderen, alsook zijn echtgenote, inwoonden bij de referentiepersoon tot haar vertrek in 2004, is daar geen afdoende bewijs van.”* De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in het kader van deze aanvraag nog andere stukken naast het *“(c)ertificaat van Huisvesting en gemeenschappelijke diensten van de stad Etchmiadzine (Republiek Armenië) dd 01.02.2018”* had voorgelegd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat het *“(c)ertificaat van Huisvesting en gemeenschappelijke diensten van de stad E(...) (Republiek Armenië) dd 01.02.2018”* *“getuigt van de situatie van 2004 in het land van herkomst”* geen afdoende bewijs vormt dat *“dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”*, nu de verzoekende partij pas in 2016 naar België kwam en het voorgelegde document handelt over een situatie in 2004.

Verder is de verzoekende partij de overtuiging toegedaan dat zij door bij haar recentste aanvraag bijkomende stukken bij te voegen, met name het woonstatustest en het gezinssamenstellingsattest van de herkomstgemeente wel degelijk de bijzondere afhankelijkheidsrelatie heeft aangetoond, te meer nu zij ook stukken over het inkomen van de referentiepersoon heeft bijgebracht zodat afdoende blijkt dat alleen de referentiepersoon in staat is om voor de familie te zorgen. Door thans te verwijzen naar de inkomsten van de referentiepersoon in België maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.”*

De verzoekende partij laat gelden dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de referentiepersoon en de kinderen K.H. en K.M. wel dient te worden aanvaard nu de vader van de kinderen K.H. en K.M. niet in staat is om afdoende in hun inkomen te voorzien. De verzoekende partij merkt hierbij nog op dat de verwerende partij het tegendeel, met name dat hun vader wel voldoende zijn kinderen kan onderhouden, niet bewijst.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de bewijslast om aan te tonen dat de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging werden vervuld op de vreemdeling en niet op de Belgische Staat rust. Het komt de Belgische Staat niet toe om aan te tonen dat de vader zijn kinderen K.H. en K.M. kan onderhouden. De verzoekende partij lijkt de bewijslast om te draaien.

Hoger werd al vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.”* De verzoekende partij toont niet aan dat de vader niet in staat was om afdoende in zijn inkomen te voorzien in het land van herkomst.

De verzoekende partij werpt nog op dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken maar dat hierbij over het hoofd wordt gezien dat intussen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend bij de stad Oostende. In het kader van deze aanvraag werd nog geen beslissing genomen. De verzoekende partij laat gelden dat niet wordt uiteengezet, laat staan passend wordt gemotiveerd waarom het attest van immatriculatie en het verblijfsrecht toch worden ingetrokken.

De verzoekende partij gaat er in haar betoog volledig aan voorbij dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op het verblijfstatuut van de betrokken vreemdeling.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In deze zaak wordt het gezinsleven tussen de kinderen K.H. en K.M. en hun ouders niet betwist. Thans wordt door middel van de bestreden beslissing een verblijfsaanvraag in hoofde van de kinderen K.H. en K.M. en hun vader geweigerd. Ook de moeder van deze kinderen verblijft thans op illegale wijze op het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing houdt thans niet in dat de leden van dit kerngezin van elkaar worden gescheiden. De bestreden beslissing vormt enkel een antwoord op een vraag om gezinshereniging van de vader van de kinderen K.H. en K.M. en van de kinderen K.H. en K.M. in functie van hun Belgische (groot)moeder. Er wordt louter gesteld dat kinderen K.H. en K.M. niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor een gezinshereniging met de referentiepersoon, die geen deel uitmaakt van het kerngezin. Een schending van het recht op gezinsleven van de kinderen K.H. en K.M. met hun moeder kan niet worden afgeleid uit de thans voorliggende beslissing.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan

die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de kinderen K.H. en K.M. enerzijds en hun Belgische grootmoeder anderzijds, de referentiepersoon. De verzoekende partij laat na dit te doen. De loutere omstandigheid van op hetzelfde adres te wonen, volstaat hiertoe niet.

De aanvraag in hoofde van de kinderen K.H. en K.M. wordt geweigerd omdat hun vader *“als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen geen verblijfsrecht wordt toegekend”* zodat ook zij geen verblijf kunnen verkrijgen. *“(G)ezien de voorgaande gezamenlijke aanvragen en het gebrek aan bewijs van hoederecht in hoofde van de grootmoeder, de intentie van de aanvragers er altijd in heeft bestaan zich gezamenlijk te kunnen vestigen bij mevrouw K., B. (...)”* en *“dat voor hen gezamenlijk dan ook moet worden vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan.”* De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de vader van de kinderen niet aantoonde afhankelijk of ten laste te zijn van zijn Belgische moeder.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.7. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen. Haar betoog dat zij erop mocht vertrouwen dat de kinderen K.H. en K.M. voldeden aan de voorwaarden voor een gezinshereniging met hun grootmoeder waar deze laatste beschikt over de vereiste inkomsten, gaat voorbij aan de verschillende cumulatieve voorwaarden waarin de wetgever in

de thans voorliggende situatie heeft voorzien. De wet is op dit punt ook duidelijk, zij konden hiervan niet onwetend zijn. De verzoekende partij kon aan het enkele gegeven dat haar niet werd gevraagd bijkomende stukken betreffende het "*ten laste zijn*" voor te leggen, ook nog geen rechtmatige verwachting ontlenen dat haar aanvraag positief zou worden beoordeeld. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij *in casu* onvoldoende werd geïnformeerd, waar bij het indienen van haar aanvraag werd gewezen op het belang van het voorleggen van bewijzen van het "*ten laste zijn*" in het land van herkomst. Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.8. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekende partij kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

3.3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET